

DES DE L'ESTUDI DE CASA...

Teresa Porredon Bernaus

Cervera, 11 de setembre de 2009

Del seu “Tractat de Geografia”, un fragment de Cervera, dies d’història.

La finestra de l’estudi de casa s’oboca a la vall d’Ondara i l’esguard hi cavalca fins a les ondulades intuïcions de la Panadella. És una fondalada suau, falcada per turons domèstics, que canvia de colors al dictat dels mesos i passa per tres moments que em semblen particularment esplèndids. El primer arriba a finals de març, quan hi canta l’evidència de la primavera i els comalats són una paleta de verds vistosos amb el blat i l’ordi que desperten de l’ensopiment de l’hivern. El segon s’alia amb la calda de juliol, quan la terra es vesteix amb la severitat groc morent dels rostolls i la clotada forma un quadre de país eixut en harmonia amb l’ànima mística de la Segarra. El tercer moment són els grisos de desembre, quan la tardor gira cap a l’hivern, i en dies de boira baixa, la conca desapareix sota el cotó de la brufada.

És un paisatge que no em canso de mirar des de l’estudi, al capdamunt del turó de les Sabines...

•••

Estimat Isidor,

Sense demanar-te permís, he pujat a l’estudi per contemplar el teu paisatge i, com abraçada pels teus llibres, sentir-te més a prop encara... si això és possible.

Provava d’escriure’t quatre ratlles, perquè sé que t’agrada rebre les meves cartes o els missatges que, puntualment, sempre em responies.

Saps? no estic segura que aquest sigui el moment ni el dia ni l’hora d’explicar-te segons què, però ho faig perquè t’he sentit que em deïes, com tantes vegades: au, va... no siguis tan cagadubtes i escriu, escriu... Doncs abans que res, deixa’m dir-te una cosa. Fa quinze dies que no hi ets però no has marxat... pot semblar una paradoxa, però tu saps que no ho és.

M’explico: D’una banda, ni el teu optimisme a prova de bomba, t’haurien permès imaginar el ressò que ha tingut la teva marxa. És impressionant el munt de mostres de gratitud, de reconeixement i d’afecte que ha recollit la premsa i que corre per la xarxa. És de justícia i jo crec que te’n deus sentir molt orgullós.

D'altra banda, a casa... vull dir per la banda cerverina de la tribu, els dies passen intentant fer la feina que ens pertoca (si no fos així, ens renyaries cordialment), pendants de la Romi, dels nois i les seves muses... però parlant de tu, pensant-te, llegint-te... tal com diu l'amic:

*Entre el **record** de tu, que m'acompanyes,*

*I aquell **esforç**, que prou que coneixies, de persistir*

quan res no ens és propici.

Et parlo, doncs, d'esforç i de records...

De l'esforç de persistir... d'avançar, de millorar, de superar-se, de guanyar, si és possible. Però també d'aquell esforç per entomar dignament les adversitats, que tant ens agradava desitjar-nos! De tot plegat n'has donat fe, però la lliçó d'aquest darrer any i mig és irrefutable. Mentre afirmaves, lúcidament i amb coratge: *Jo no em rendiré... però tampoc sóc un il·lús*, mantenies una lluita ferotge i esperançada contra la bèstia (així l'anomenaves), conscient que era poderosa. Quedi clar que ha guanyat perquè l'essència era desigual, no pas perquè li haguessis posat fàcil.

I pel que fa als records, s'amunteguen desordenats i les imatges corren tan veloces que gairebé no donen ni temps a traduir-les en paraules.

Et veiem *Bell, jove, fort i galant*, com el cavaller enamorat de la sardana; al voltant d'una taula llarga i al centre de la conversa; explicant, confessant, proposant, sovint sentenciant de tan segur i

convençut com estaves del que deies.

Et veiem elegant, mudat, i fins i tot en sentim el perfum... de festa, celebrant aniversaris, bateigs, comunions, casaments; a la vinya, al celler... tan se val... sempre engrescat i disposat a col·laborar per fer-la solemne. I també et sentim a prop, còmplice amb la tristesa, quan els vents han bufat en contra.

I et veiem, claríssimament, el matí de Reis, seguint amb entusiasme la processó que comença esmorzant i acaba dinant tard, amb foto inclosa... la que ens porta del polígon a la plaça i que ens permet passar per cadascuna de les cases on, des de l'orient, hi han arribat missatges de generositat, de màgia, de coratge, de nostàlgia... dels nostres reis. Missatges que escoltaves atentament perquè, segons deies, els emissors són savis... Et veiem especialment aquell matí del 2002. Emocionat i orgullós de l'ofrena que ens teníeu preparada: l'edició d'aquell llibret de títol simbòlicament contundent: *Rei Joan*. No sé si vam saber agrair-t'ho mai prou... però en tot cas, saps que no ho podem oblidar mai.

Isidor, *per tot això i coses que m'amaigo* (com diria el Llach), ens cal agrair-te tant temps que fa que t'estimem... tant temps que fa que ens estimes. Ara, com et deia fa uns dies, enyorarem la presència, els consells, la confiança, les converses, l'empenta... i et trobarem a faltar, però et reviuem i ens retrobarem perquè tu ja ets, per sempre, un més dels nostres Reis. Una forta abraçada i moltes gràcies de tot.